

90 MINUT

0 123456 789012
3/2020
100 Kč

CIZINEC POD LUPOU: Záložník Sigmy Pablo González
ROZHOVOR: Legenda českého fotbalu Oldřich Machala
OFF SEASON: Kauza záložníka Teplic Tomáše Kučery

Případ **NEYMAR**

Každoroční
karneval

JEDINEČNÁ ZPOVĚD: JAK SE HRAJE FOTBAL V AFGÁNISTÁNU

Vážení čtenáři,

měsíc se s měsícem sešel a vy v ruce právě držíte nové číslo 90 MINUT. Ani nyní vás nemine téma měsíce, ve kterém se tentokrát dočtete, jak vnímají fotbal v dalekém Afgánistánu. Nevídaný pohled do nitra obyvatel pro vás připravila Fatima Rahimi, která z muslimské země musela utéct a po několika letech se usídlila v České republice.

Velký rozhovor našemu měsíčníku poskytl Oldřich Machala, legenda nejen olomouckého fotbalu. Poprvé v životě prozradil, jaké bylo přijít o oba rodiče v útlém věku, jaké má životní cíle nebo to, co si cení na španělském kouči Guardiolori, který je pro něj trenérskou inspirací. V povídání s charismatickým koučem druholigového Prostějova jsme i zabrousili na téma sport a děti, které bude zajímat každého, jehož vlastní prcci už kopou do míče.

Z vašich zpětných vazeb na sociálních sítích jsme zjistili, že rubrika OFF SEASON, ve které se vždy díváme na mimofotbalové činnosti prvoligových hráčů, je vaše oblíbená. Doufáme, že stejně jako my oceníte teplického záložníka Tomáše Kučeru, který vysvětlil, jak to bylo s jeho novým rapovým počinem. V článku se dozvíte, jak se k rapu dostal, co ho baví a taky řekne pár slov k pokutě, která mu přistála od Fotbalové asociace. To vše kvůli tomu, že se v několika verších opřel do bývalého předsedy svazu a současného předsedy rozhodčích. Řeknu vám, ten kluk se vážně nebojí!

„Hola, amigos“ možná říká Pablo Gonzáles, když vchází do šatny olomoucké Sigmy. Ano, hádáte správně, v novém CIZINEC POD LUPOU jsme se na pár otázek zeptali drobného španělského záložníka. Co mu v Olomouci chybí nebo proč ve volném rybaří, se dozvíte v tomto čísle. Jo a jeho bratr koučuje Atletiko Madrid!

„Co ten Neymar?“. Že nevíte? Ale my možná jo! Shrneme vám poslední dění ohledně brazilského útočníka a zároveň nejdražšího hráče planety.

Ale co vám to tady budu povídat, už si to nalistujte.

Za všechny kopačky v redakci,

Tadeáš Spurný
šéfredaktor

„Ten kluk si snad dělá srandu, obě nohy má stejně dobré a nepoznáte, kterou má lepší. Jednou rozehraje přímý kop pravačkou a za chvíli kope roh levačkou. Stejně je to s penaltami, dělá si co chce“

Luke Show na adresu zářícího spoluhráče v Manchesteru United Masona Greenwooda. Teprve osmnáctiletý mladík si podmaňuje fanoušky Rudých Dáblů, když v probíhající letošní sezóně nastřílel už 11 branek.

Rozhovor

Po roční pauze se Prostějov vrátil do druhé nejvyšší soutěže. S jiným kádrem i trenérem. Loni po sestupu převzal "eskáčko" pětadesátiletý Oldřich Machala, který vrátil klub zpět do vyšší soutěže. „Posílili jsme, abychom hráli důstojnou roli“, říká legenda olomoucké Sigmy, která v klubu drží rekord v počtu zápasů. V nebyvale otevřeném rozhovoru mluví o ambicích trénovat nejvyšší ligu, českém sportu i brzké ztrátě rodičů.

„Když jsem byl v Německu, tak jsme trénovali víc než tady. Jenomže v Německu máte dvacet vyrovnaných hráčů, kdežto v Česku jich máte v týmu možná osm. Konkurence je tak obrovská, že si nemůžete dovolit vypustit trénink. Tam je taková kvalita, že když tam nebudeš dobrej každý trénink, tak nebudeš hrát a půjdeš na tribunu.“

Oldřich Machala

Text: Tadeáš Spurný

Jaký je fotbal v Prostějově?

Loni jsme vyhráli třetí ligu a teď výsledky taky nejsou zlé, dovolím si tvrdit, že herně patříme k těm lepším týmům. Chceme ale ještě urvat více bodů, abychom měli jarní část klidnější. Kdybychom po podzimu měli jen 18 bodů, tak by to bylo málo.

Vy sám jste sem přišel po sestupu z druhé ligy.

Nebylo to vůbec jednoduché. Prohráli asi pětadvacetkrát, takže mužstvo bylo strašně psychicky dole. Říkali jsme si s panem Juro, že hlavně mužstvo musíme stabilizovat. Kádr tvořili především odchovanci, takže jsme plánovali, že s nimi budeme hrát kolem čtvrtého místa, abychom neměli žádné starosti.

Ale nakonec jste postoupili.

Byly dva zlomy. Sezónu jsme rozjeli podle plánu, ale Velké Meziříčí, náš hlavní konkurent, nám uteklo o osm bodů. S touto ztrátou jsme tam jeli, a nakonec jsme zápas vyhráli. Nakonec jsme celou ztrátu stáhli a po podzimní části jsme měli ještě bod náskok. Kdybychom tam tehdy prohráli, tak bychom ztratili 11 bodů, což už by bylo hodně.

A ten druhý zlom?

Tím bylo soustředění v Chorvatsku, které jsme absolvovali v zimě. V perfektních podmínkách jsme tam odehráli tři kvalitní utkání. Hodně nám to pomohlo v jarní části, kterou jsme nakonec vyhráli s náskokem deseti bodů.

Jak velký rozdíl je mezi druhou a třetí ligou?

Nedá se to vůbec srovnat, je mezi nimi obrovský rozdíl. Druhá liga je souborová liga, dovolím si tvrdit, že tady nemáte ani tolik prostoru jako třeba v první lize. Tam

jsou lepší, a především techničtější hráči.

Nebál jste se? Před dvěma lety byl Prostějov v roli otloukánka.

Shodli jsme se, že musí přijít kvalitnější hráči. Tehdy taky přišli posily, ale moc se to nepovedlo. Teď jsme vybrali charakterově velmi dobré kluky, třeba Tomáše Janíčka, kterého mi zprostředkoval Pavel Hapal. Přišel Kovařík a Zhykol, který už hrával třetí ligu. Chtěli jsme také Pernantskyho, který odešel v polovině soutěže,

ale musel se vrátit, kvůli vízu. A přišli další hráči.

Například Jan Polák.

Hledali jsme zkušeného hráče do středu pole a věděli jsme, že s ním ve Zbrojovce nepočítají, tak jsme ho zkusili oslovit. Neodmítl nás, ale řekl, že si to musí nechat projít hlavou. Potom, co si vyřešil veškeré záležitosti v Brně, tak jsme ho

kontaktovali a domluva už byla rychlá. Jsem moc rád, že tady je, má za sebou velkou kariéru a klukům může dát soustu rad.

Chtěli jste ostatním týmům ukázat, že to v lize myslíte vážně?

Samozřejmě. Před sezónou jsme říkali, že nechceme být znovu za ořezávátka. Vnímám z tiskovek i z toho, co o nás píšou, že z nás už mají respekt.

Předseda klubu František Jura se stal primátorem Prostějova.**Mění se něco?**

Říkal jsem mu: Doufám, že si taky uděláš čas a a že sem přijdeš. Ví, že toho má strašně moc, ale já taky potřebuju s ním probírat nějaké věci. Věřím, že si ten čas udělá a vždy probereme to, co potřebujeme.

Jak by se vám líbil nový stadion? Pan Jura ho naznačil v**jednom rozhovoru...**

Hokejový stánek je pěkný a spravený, takže nevidím důvod, proč by neměl být i fotbalový. Navíc do dvou let má být povinné ve druhé lize osvětlení a pokud chceme hrát druhou ligu stabilně, tak by s tím na nynějším stadion byl problém, protože jsou okolo paneláky. Prostějov si nový stadion zaslouží. A zejména sport si to zaslouží, protože na ten se v Česku tak kašle jak nikde na světě. Otevřeně musím říct, že jsme v tomto hrozí, protože na sport nedáváme vůbec nic nebo dáváme strašně málo peněz a z toho mála, co dáváme, tak ten sport dělá státu takovou reklamu, a ještě v takových podmínkách, že by se ti politici měli nad tím trochu zamyslet. Je to opravdu velká ostuda.

Má fotbal v Prostějově limity kvůli rychlému vývoji?

Nemyslím si, jsou tu velmi dobré podmínky jak pro áčko, tak i pro mládež. Jediná potíž je, že musíme vychovávat hráče pro druhou ligu, ale skok z dorostu do druhé ligy je tak obrovský, že momentálně tam nikdo takový není. V tom vidím rezervy, ale věřím, že další takový hráč, jako je třeba Píchal, tady brzo vyroste. Škoda, že se zranil Marčík, to byl hráč na rozhraní.

V Prostějově více táhne hokej. Není to škoda?

Hokejisti mají výhodu, že jsou v okolí jediní. Když se s naším zápasem kryjí zápasy na vesnici, tak každý z nich nám odebere 20-30 lidí. Každopádně naše návštěvy by měli být vyšší, pamatuju si doby, kdy tady byly návštěvy 4-5 tisíc a na druhou ligu chodilo moře lidí. Taky je to o tom, jestli zápasy v sobotu jsou vhodné, jestli páteční termín nebude lepší.

Máte myšlenky trénovat i první ligu? Třeba jako trenér Sigmy?

Lhal bych, kdybych říkal, že bych nechtěl trénovat ligu. Samozřejmě, že bych chtěl. Sigma je srdcová záležitost, ale musím říct, že je pro mě stejně srdcové i tady v Prostějově. Všichni táhneme za jeden provaz.

Byl jste někdy blízko angažmá v první lize?

Mnohokrát, ale nikdy to nevyšlo. To je život. Musím ale říct, že jsem spokojeny tady, protože jsou tady lidi, kteří chtějí dělat fotbal. Nejsou negativní, nepodkopávají vám nohy. Není to tady jak v některých klubech, kde se jen čeká až prohrajete, aby vám mohli říct co děláte špatně.

Stále je váš největší vzor Karel Brückner?

Je to trenér, který rozumí fotbalu i mužstvu. Ovlivnil mě ve vnímání fotbalu, stejně jako celou republiku. Nevzal jsem si úplně vše, protože každý máme svůj rukopis, ale těch věcí, u kterých jsem se inspiroval, je spousta. Ať už je to vysoký presink, obranná fáze, standartky nebo to jak se choval v kabině. Dokázal nám vysvětlit, co po nás chtěl, což bylo důležité, protože pokud to chce hrát pouze trenér, tak to nikdy nebude klapat

A ze zahraničí?

Určitě Guardiola. To je neskutečný bombardák, jde za ním tolik práce, i když byl kdekoliv. Třeba Barcelonu naučil hrát presink, i když by zápas zvládl i bez něj. Ale protože ho uměli, tak každé-

mu v pohodě nasázeli tři, čtyři góly. To bylo něco neskutečného, klobouk dolů před ním.

"Samozřejmě jsem neměl nic zdarma, neměl jsem rodiče, živil jsem se s bráchou sami, a to mě posílilo"

Líbí se vám nějaký hráč ze současné Sigmy? Dělá mi radost Jemelka.

Klobouk dolů před ním, protože od té doby, co odešla naše generace, tak neměla moc dobrých stoperů. Doufám, že ho nominují i do reprezentace, protože je to výbornej stoper, je levák, vysokoj, umí rozehrávat balón, je souborovej... Ale je tam samozřejmě i Houska nebo Falta, já jen doufám, že se Sigma zvedne.

Hrál jste ve 195 po sobě jdoucích utkáních, je možné tento rekord překonat?

Třeba jo, ale musí být v klubu delší dobu, což asi nikdo nevydrží. Musíte mít pozici a přesvědčit, že na to máte. Taky nesmíte být zraněný, což já jsem nebyl...

...čím si vysvětlujete, že se vám zranění vyhýbala?

Možná tím, že pocházím z Moravského Berouna. Je to hodně tvrdý kraj, úplně jiný, než jsou Hanáci. Samozřejmě neměl jsem nic zdarma, neměl jsem rodiče, živil jsem se s bráchou sami, a to mě posílilo jak v hráčské, tak i v trenérské.

Jak vnímáte moderní technologie ve fotbale?

Spíše bych vítal, kdyby byl kondiční trenér, ale na to nejsou v Česku prostředky. Všude slyším, že se to dělá dobře, jen tady špatně, jenomže v Bayernu nebo v Barceloně máte 20 lidí kolem

sebe. Každý má fyzioterapeuta a osobního trenéra, s tím se vůbec srovnávat nemůžeme. Technologie vám pomůžou, to je jasné, ale není to jen o tom.

Zaujalo vás něco?

Určitě mě zaujala strava, která se

„Chtěl bych zažít, aby sem přišel trénovat Mourinho, aby mu po čtrnácti dnech řekli, že se na to nedá dívat a řekli mu: Chlapče, sbal si to a můžeš jít...“ Aby si zkusil dělat tady s těma klukama a klubech, kde není koruna“

za nás tak neprobírala. Výkon a regenerace s ní souvisí a pokud jíte dobře, tak lépe regenerujete. Pokud nechlastáte, jíte zdravě, nejíte omáčky, tak váš výkon jde nahoru. Vždycky člověka něco překvapí, ale ve fotbale je jedenáct hráčů a nedělejme z toho zase takovou vědu. Někteří rozebírají, když ten trénuje tak a ten tak nebo hodinu a půl, ale na tom zase tak nezáleží.

Opravdu?

Když jsem byl v Německu, tak jsme trénovali víc než tady. Jenomže v Německu máte 20 vyrovnaných hráčů, kdežto v Česku jich máte v týmu možná osm. Tam je ta konkurence tak obrovská, že si nemůžete dovolit vypustit trénink. Tam je taková kvalita, že když tam nebudeš dobrej každý trénink, tak nebudeš hrát a půjdeš na tribunu. Když je dvacet hráčů kvalitních, tak to musíš jezdit po prdeli. Tady trochu zehráte na to, že víte, že budete hrát, protože tolik hráčů nemáte.

Jak jste se s tím vyrovnal?

Pro mě to nebyl vůbec žádný problém, že musí více běhat. Když je člověk chytřej a chce něco dokázat, tak to pro něj není vůbec žádný problém. Často slyším, že

nemůžeme hrát středa–neděle. No můžeme, jenže zase narážíme problém s kvalitou hráčů. Když to hraje Manchester United nebo Bayern Mnichov, kde je 25 kvalitních hráčů a vylétnou ze sestavy čtyři, tak se vůbec nic neděje. Ale když vám vypadnou tady v Čes-

ku čtyři, tak nemáte s kým hrát. Takže opakuji, není problém hrát středa–neděle, akorát na to nemáte kvalitu, a to stále nechtějí lidi pochopit. Pro mě byla nejlepší věc, když jsme hráli tímto systémem. Netrénuješ, jen chodíš do vany a na zápas.

Takže naše liga upadla?

Naopak, naše liga je kvalitní. V Evropě je to druhá nejlépejší liga. Ano, nemáme tu tak technické hráče, ale zato nemáte tolik prostoru. Je to těžká liga, jen my Češi to pořád shazujeme. Stejně jako Stramaccioni, který si myslel, že vyhraje ligu o patnáct bodů. Ale taky vnímám jednu věc...

Povídejte...

Píše se, že trenéři tady jsou nezdělaní, což je to absolutní nesmysl. Já jsem v Německu byl a moc dobře vím, jak to tam fungovalo. A dovolím si tvrdit, že tady vyrůstají velmi dobře takticky vybavení trenéři. U nás i v Itálii jsou velmi dobře vedené mužstva. Naopak jsem byl někdy zděšený z přístupu v Německu, když jsem tam hrál. Ale oni vždy říkali: “My jsme mistři světa, co jste vy?”

Jsou hráči nyní pohodlnější?

To bylo i za nás, v tom se nemě-

níme. Zažil jsem řadu takových hráčů i v Sigmě. Teď mě napadá třeba Miloš Buchta. Gólman to byl vždy skvělejší, ale v hlavě to neměl vůbec srovnané. Říkal jsem mu: “Hele Buchtič, ku**va, ty budeš gólman jako prase, ale musíš si to v té hlavě trochu srovnat.”

Jací jsou mladí hráči?

Mají mnohem větší šanci se dostat do zahraničí. Teď stačí zahrát dvakrát třikrát dobře v lize a když vás někdo uvidí, tak jdete ven. Myslím, že to vůbec nedoceňují a neudělají pro to moc. Měli by více pracovat a věnovat se tomu. Skvělý je příklad Pavla Nedvěda. Zažil jsem ho, pamatuju si, jak jsme proti sobě hráli. Pavle měl výbornou levou i pravou nohu, měl kopací techniku, ale nebyl to žádný bombardák jak Zinedine Zidane. Vydřel to a vyhrál Zlatý Míč a teď je v Juventus. Dotáhl to pílí, samozřejmě měl talent, ale ten nebyl tak veliký.

V dnešní době, kdy všichni chtějí rychlý úspěch...

Všude chtějí zázraky, i když na to mužstvo není nachystané. Řekne se, že se musí skončit do páteho místa a mužstvo na to ani nemá kvalitu, nemůžete si dovolit někoho koupit, a ještě vám třeba někoho prodají. Chtěl bych zažít, aby sem přišel trénovat Mourinho, aby mu po čtrnácti dnech řekli, že se na to nedá dívat a řekli mu: Chlapče, sbal si to a můžeš jít...“ Aby si zkusil dělat tady s těma klukama a klubech, kde není koruna.

ZA ZVUKŮ STŘELBY

FATIMA RAHIMI

Už od dětství miluji fotbal. Jako malí jsme si kopali za vysokými zdmi našeho dvorku v Herátu každé odpoledne. Zbožňovala jsem to. Hrála jsem s kluky ze sousedství, s bratranci a nikomu nevadilo, že jsem holka. Dokonce mě chválili, že jsem lepší. Zkoušeli mě, dávali mi otázky z historie fotbalu, vyptávali se na světové fotbalisty. Když jsem odpověděla správně, jásali a tleskali mi. Běhali jsme za míčem, komentovali jsme hru a k večeru jsme se žízňiví a zpocení rozešli každý po svém. Byla to divoká doba. Z dálky byla slyšet střelba, na ulici umírali civilisti, po úzkých herátských ulicích chodili podivní lidé s kalašnikovými na ramenou, měli dlouhé vousy, na černo namalované oči a páchli. Někteří nebyli o moc starší než já a často nemluvili moji rodnou perštinou. Odehrávalo se to v Afghánistánu v době, kdy byl u moci fundamentální Tálibán.

Hnutí Tálibán se v Afghánistánu objevilo během občanské války v roce 1994. Slíbilo lidem mír a osvobození od zkorumpované vlády, v zemi probíhala už několik let válka a lidé toužili po špetce klidu. V roce 1996 vyhrálo bitvu o Kábul a převzalo moc nad celým Afghánistánem. Tálibán v zemi založil islámský emirát a začal praktikovat svou vlastní verzi islámského práva. Netrvalo dlouho a lidé nemohli vycházet ven, natož si někde vesele kopat. U nás na zahradě jsme

ale fotbal hráli, svět byl aspoň trochu normální. Sledovat mezinárodní zápasy, anglickou Premier League nebo španělskou La Ligu, to byl větší problém. Ultrakonzervativní islamisté z hnutí Tálibán zakázali televizi, rádio, stejně jako hudbu, umění, zábavu, vzdělání, zavřeli školy, knihovny a z našich domovů vytvořili vězení. Ženy odcházející mimo domov si musely brát burku (dlouhá látka, která zakrývá celé tělo), nesměly prakticky opouštět své domovy, vždy je musel doprovodit nějaký muž z rodiny – manžel, strýc, otec, bratr či syn.

Fotbal byl pro mě symbolem rovnosti, kdy na jednom „hřišti“ hrají všichni společně bez rozdílu pohlaví, sociálního statusu, barvy kůže či bohatství. Když jsme neměli balon, vyrobili jsme si ho ze starých látek, roztrhaných pneumatik či plyšáků. U nás na zahradě jsme si byli všichni rovni, venku to bylo však jinak. My jsme televizi měli schovanou ve sklepech a anténu zavedenou ve zdi. Svůj první fotbalový zápas si pamatuji docela živě. Mistrovství světa ve Francii v roce 1998. Hrál sousední Írán. Pro Írán to měl být jeden z nejdůležitějších zápasů vůbec, jeho soupeřem byly totiž iránskými režimem nenáviděné Spojené státy. Zápas jsme sledovali za zamčenými dveřmi a tajně, nikdo nesměl vědět, že si použijeme fotbal.

Táta vytáhnul zaprášenou televizi a snažil se ji zprovoznit. Po chvíli jsem viděla obraz svého favorita, íránského mistra, Alího Daeího, nejlepšího střelce mezinárodních zápasů v historii. Írán tu noc vyhrál 2:1 gólem Mehdiho Mahdavíkii (později v Německu hráč Hamburku a Frankfurtu nad Mohanem) a tiché oslavy se rozšířily i do Herátu – do afghánského velkoměsta blízko hranic, kde jsem se narodila a žila do svých osmi let.

Fotbal jako propaganda násilí

Fotbal má v Afghánistánu, na rozdíl od řady jiných sportů, bohatou historii a je jednou z nejoblíbenějších kolektivních her vůbec. Afghánská fotbalová federace vznikla v roce 1933. Krátce po druhé světové válce roku 1948 se stala členem FIFA. První oficiální zápas hrál Afghánistán na letních olympijských hrách téhož roku v Londýně. Jeho fotbalová dráha však nebyla dlouhá, brzy přišly válka a nepokoje, které tíží zemi dodnes. Po sovětské invazi v roce 1979 a následné dlouholeté občanské válce nebyl prostor pro rozvíjení žádné aktivity, tedy ani fotbalu. Afghánistán svůj poslední mezinárodní zápas odehrál během kvalifikace Asijského poháru v roce 1984, prohrál s Jordánskem 1:6. Za vlády Tálibánu mezi lety 1996 a 2001 nebyl fotbal jako zábava tolerován. Fotbalové zápasy se odehrávaly tajně za zdmi, jako u nás na zahradě, nebo dokonce ve sklepě, v malých temných prostorách. Od roku 1984 do roku 2002 se Afghánistán neobjevil v žádné mezinárodní soutěži.

Oficiální fotbalové zápasy využíval násilný režim Tálibánu k propagandě a k zastrašování. V poločase nehrála hudba, zato diváci museli přihlížet brutálnímu veřejnému trestání. Velmi často se před přestávkou nebo během ní konaly veřejné popravy. Během vlády Tálibánu se fotbalové tribuny po celém Afghánistánu staly hledištěm pro mučení a zabíjení. Na zápasy mohli chodit pouze muži a ženy byly často ty, které byly uprostřed hřiště veřejně mučeny. „Odstrašující“ případy měly vzbudit strach a upevnit tálibánský režim. V druhé polovině 90. let, kdy světový fotbal byl okouzlen mladou brazilskou hvězdou Ronaldem a na hřišti kličkoval francouzský „Zizou“ Zinedine Zidane, na afghánských fotbalových hřištích padaly velmi často nevinné hlavy. Po skončení vlády Tálibánu v roce 2001 žádný hráč nechtěl na původních hřištích hrát. Vláda musela nechat přestavět stadiony a vykopat zem do hloubky půl metru, vyklidit původní, zkrvavenou půdu a navézt novou.

Afghánská Premier League

Vrcholový domácí fotbal v Afghánistánu dlouho spal, přestože první afghánský fotbalový klub FC Mahmúdieh vznikl v roce 1934. Ve světě se moc neprosлавil. V Indii, kde hrál svou první mezinárodní soutěž, devětkrát zaváhal, vychoval však mnoho skvělých fotbalistů. Čtyři z nich se dokonce v dresu národního týmu zúčastnili olympijských her v Londýně (1948). Nejúspěšnějším klubem však zůstává FC Ariana Kábul,

který v letech 1945 až 1955 vyhrával afghánskou fotbalovou ligu.

Domácí liga během dlouholetých nepokojů zcela přestala existovat. V roce 2012 však byla založena afghánská Premier League – první fotbalová liga, která představuje výjimečnou podívanou. V lize soutěží osm týmů a sezona trvá pouze tři

měsíce – od srpna do října. Osm týmů představuje osm hlavních regionů země. Na rozdíl od národního týmu Afghánistánu, kde hrají převážně hráči, kteří žijí v diaspoře, domácí ligu reprezentují místní fotbalisté. Každý tým má osmnáct hráčů, kteří na rozdíl od světových fotbalistů dostávají denně příspěvek v přepočtu ve výši přibližně 300 korun, což mohou ještě doplnit sponzorskými smlouvami a dalšími pracovními úvazky.

Všechna utkání se hrají v jednom městě, většinou v Kábulu. Přestože dnes afghánská metropole patří mezi nejnebezpečnější města v zemi, zápasy jsou vyprodané. Na první oficiální zápas v roce 2012 se přišlo podívat zhruba deset tisíc lidí, přestože kapacita stadionu byla o polovinu menší. Publikum bylo uchváčeno, lidé křičeli, povzbuzovali, někteří dokonce plakali. Fotbal v Afghánistánu není totiž jen sport. Je to záležitost, která také nastoluje určitý pocit normality. Fotbal přináší úlevu od násilných a sebevražedných útoků, jež jsou ve zprávách denně hlášeny, počet civilních obětí se za poslední půlrok odhaduje přibližně na 1600. Afghánistán je po desetiletích násilných konfliktů a bouřlivých bojů ostře roz-

dělený. Sociální nerovnosti ve společnosti jsou vidět na každém rohu. V pětaticetimilionovém státě nemají miliony lidí peníze na základní životní potřeby, jako jsou jídlo a bydlení. Zhruba jeden a půl milionu dětí ve věku šest až třináct let musí denně pracovat – potřebují uživit svou rodinu. Nemůžou chodit do školy, přestože dnes už jsou školy otevřené.

Kromě hnutí Tálibán, které opět soutěží o moc, a to velmi úspěšně, existují místní gangy, jež se prakticky živí únosy, vraždami a vydíráním. V zemi se také objevují vojáci Daeš, samozvaného Islámského státu. Afghánský stát není schopen zaručit lidem bezpečí. Fotbal pro mnoho obyčejných lidí a dětí znamená normální svět, přináší určitý pocit naděje.

Fotbalová cesta v Česku

Nadšení z fotbalu ve mně zůstalo, sledovala jsem ho i v uprchlickém táboře ve Zbýšově u Brna, kde jsme žili asi tři roky. Po bezmála čtyřech letech jsme dostali vytožené povolení k pobytu a opustili uprchlický tábor. Byl to začátek nového života. Když jsme se přestěhovali do normálního bytu 3+1 na předměstí Šumperka na severu Moravy, najednou jsme měli spoustu prostoru a žádný nábytek. Svůj nejoblíbenější fotbalový zápas jsem tak viděla ve velkém a prázdném obývacím pokoji. Psal se rok 2004 a v Portugalsku se konalo mistrovství Evropy ve fotbale. Český národní tým v čele s Pavlem Nedvědem, Karlem Poborským, Tomášem Rosickým, Milanem Barošem atd. hrál po celou dobu skvělý fotbal, ale jeden zápas byl výjimečný. Pouštím si ho dodnes, pokaždé, když jsem smutná. Na mysl mám zápas Česka proti Nizozemsku. Byl letní večer, okna jsme měli otevřená dokořán a celá rodina seděla okolo židle, na kterou jsme postavili naši malou barevnou televizi. Židli jsme dali doprostřed obývacího pokoje, aby kabel dosáhl k zásuvce, seděli jsme na zemi a sledovali fotbal. Podobně jako v Herátu. V šumberském bytě jsme ale cítili čerstvý vzduch a nerušily nás výbuchy. Fotbal miluji dodnes, přestože už na něj nemám tolik času. Miluji tu hru, kde je jedno, že jste „jenom“ holka. Mnoho lidí si tam ale stále myslí, že ženy by neměly sportovat na veřejnosti a že fotbal je mužský sport. Přála bych si, aby možnost hrát fotbal měly všechny děti bez rozdílu pohlaví v Afghánistánu, aby nemusely pracovat, ale aby studovaly, a hádaly se o to, zda je lepší Arsenal či Chelsea.

Cizinec pod lupou

„Snažím se hodně mluvit a bavit se se všemi. Třeba Václav Jemelka nemluví moc dobře, ale často chodíme spolu na obědy a večere a jsme dobří přátelé.“

narozen: 12. května 1993

výška: 173 cm

váha: 69 kg

mládežnické kluby: Atlético Madrid, Villarreal

profesionální kluby: Villarreal, Huesca, Toledo, Recre Granada, Salamanca, Dukla Praha, Sigma Olomouc.

bilance v české lize: 26 zápasů / 1 gól

Text: Tadeáš Spurný

Pablo González Juárez

Modrý dres fotbalové Sigmy už oblékla řada cizinců. Od „bratrů“ Slováků až k exotickým Brazilcům či Nigerijcům. Od září má Olomouc i prvního Španěla. Pablo González Juárez přišel z pražské Dukly, v kariéře ale působil i na vyhlášenějších adresách.

Villarrealu dodnes patří jeho srdce, k Atlético Madrid zase přilnula jeho maminka. Hlavně kvůli druhému synovi, který vede nejstarší dorost slavného klubu.

Jak jste se zabydlel v Olomouci?

Olomouc je hezké město a musím říct, že ji už mám docela dost prochozenou, protože auto mám zatím pořád ve Španělsku. Příští rok bych toho chtěl stihnout ale ještě víc. Budu mít konečně auto v Olomouci, tak to bude lepší.

Jaký je v Olomouci život oproti Praze?

Samozřejmě rozdíl to je. První věc, která mě napadne je, že restaurace tady zavírají o hodně dříve. Normálně jsem byl ze Španělska zvyklý večeret kolem půl desáté. Teď si ale zvykám na večere kolem osmé. Zrovna nedávno v neděli jsme chtěli jít s přítelkyní na večeri do města, ale v devět bylo už vše zavřené. Tak jsme museli uvařit něco doma.

Když jsme u jídla, chybí vám tady nějaká španělská specialita?

Samozřejmě! Naštěstí moji rodiče tady byli asi před měsícem a půl a přivezli mi náš jamón (tradiční španělská šunka – pozn. red.). Také mi chybí ryby, protože v Andalusii, odkud pocházím, jich jíme spoustu druhů.

A co tradiční česká kuchyně? Už jste ochutnal tradiční české knedlíky?

Ano, taky jsem zkusil „koléno a guláš“ (mluví s úsměvem česky). Taky tu máte hodně druhů polévek, které jsou skvělé kvůli chladnějšímu podnebí. Zahřejí a dodají energii. Myslím, že jsem si na českou kuchyni docela zvykl.

S počasím je to asi horší, že?

No jo. V mém rodném městě může být teď v prosinci 16, 17 stupňů. Můj poslední španělský klub byla Sa-

lamanca, která je sice docela chladná, ale slunce tam svítí až do pozdního odpoledne. Tady v Česku zapadá v zimě kolem třetí čtvrté a někdy ani nevyleze. Je to pro mě obtížné, ale je to součást žití tady. Nestěžuji si, ale trochu víc sluníčka by neškodilo (usmívá se).

Co si vaši přátelé a rodina mysleli, když jste jim řekl o vašem stěhování do Česka?

Řekli mi, že jsem se zbláznil. (smích) Byli vystrašení, protože Česká republika je hodně daleko. Na začátku mě ani nechtěli pustit. Ale já věděl, že musím být statečný. Věřím, že když budu zkoušet nové věci, tak se mi to v dobrém vrátí. A kdyby mi to nevyšlo, můžu se vrátit zpátky domů do třetí ligy. Nebyl to zase takový risk.

Proč jste si vybral českou ligu?

Ze třetí ligy, kterou jsem hrál sedm let už jsem moc neviděl cestu nahoru. Když jsem byl ve Villarrealu, tak jsem cítil, že mám do áčka blízko. I když jsem hrál spíš za B-tým, tak jsem s áčkem pravidelně dvě sezony trénoval. Byl jsem i nominovaný na zápas La Ligy, ale nehrál jsem. V důležitou dobu přišlo zranění, končil mi kontrakt, takže jsem na nejvyšší stupeň nedosáhl. To jsou ale věci, které se ve fotbale stávají. Neměl jsem správnou příležitost, ale teď ji mám. Je lepší, když hrajete kdekoliv nejvyšší soutěž než třetí ligu ve Španělsku. Kluby vás vnímají jinak. Myslím, že česká první liga mi nabídne více příležitostí do budoucna. To byl důvod, proč jsem přišel do Česka a Dukla byla dobrý startovní tým.

Jenže jste hned sestoupili.

Jasně, bylo to těžké. Atmosféra nebyla dobrá. Byl jsem

v nové zemi. Bylo těžké hrát pořád na 100 procent, když víte, že už sestupujete. Ale věřím, že jsem hrál dostatečně dobře na to, aby si mě někdo všiml.

Tím klubem byla Sigma. Měl jste ale prý i další nabídky z jiných zemí. Proč jste si vybral Olomouc?

Byly i jiné nabídky, ale Sigma mě chtěla nejvíc. Tak jsem to cítil. Samozřejmě mi to pomohlo. Je to první liga, jsou tu lepší podmínky. Přesto jsou dny, kdy hodně přemýšlím o dalších krocích. Jsem soutěživý a vždy budu. Chci se posunovat dál. Důležité pro mě ale taky je být hlavně vnitřně spokojený. Tvrdím, že když budete šťastný v soukromí, prospěje vám to i v práci a je jedno, jestli jste fotbalista nebo učitel. Snažím se být prostě stále lepší, nejen jako fotbalista, ale i jako člověk.

Nechybí vám v Česku víc fanoušků na stadionu?

Pro hráče je vždycky lepší, když je vyprodáno, než když je stadionu tisíc lidí. Sigma má dobré fanoušky, takže věřím, že když budeme hrát lépe, tak přijde víc lidí. Doufám v to. V Salamance na každý zápas chodilo pět šest i sedm tisíc lidí a bylo opravdu skvělé, když nás hlasitě podporovali. Vždycky pak ze sebe vymáčknete více, i když jste už unavení.

Jak bojujete s češtinou? Pro cizince to je obvykle hodně těžký jazyk.

V Praze jsem se jí vůbec neučil. Až tady v Olomouci jsem začal chodit na lekce. Znáám pár slovíček. Troufnu si tvrdit, že rozumím tak 10-15 procentům toho, co říká kouč, ale postupně se to zlepšuje. Spoluhráči mi pomáhají, chodím s nimi ven nebo na jídlo. To mi pomáhá. Je jazyková bariéra problém na hřišti? Je to problém. Na hřišti je vše velmi rychlé, takže pokud nerozumím třeba jen na vteřinu, už jsem pozdě na míči nebo špatně zavírám prostor. Potřebuju na adaptaci nějaký čas, ale dělám vše, co je v mých silách. Když zlepším komunikaci, budu na hřišti určitě ještě lepší. Líp pochopím spoluhráče i trenéra.

Co angličtina Sigmáku?

Některí mluví dost špatně, mně to ale nevadí. Snažím se hodně mluvit a bavit se se všemi. Treba Václav Jemelka nemluví moc dobře, ale často chodíme spolu na obědy a večere a jsme dobří přátelé.

O Čechách se traduje, že cizí jazyk

mnohdy zvládají, ale stydí se mluvit s chybami, tak radši nemluví vůbec. Vidíte to taky tak?

Asi ano. Já měl angličtinu od pěti do šestnácti a taky nevím vše. Často netuším, jaké slovo použít. Ale snažím se komunikovat třeba i rukama. Dobře vím, že když přestoupíte do nového týmu, nesmíte se bát a musíte mluvit se všemi. Obzvláště jako cizinec. Když zůstanete potichu, bude to pro vás jen těžší.

Jak komplikované je to tady pro vaši přítelkyni?

Přítelkyně mluví anglicky dobře, ale je to pro ni tady těžké, protože zde nemá žádné přátele.

le. Je to také důvod, proč chodíme na večere v párech. Kdybych přišel domů z tréninku a zůstali bychom jen doma a nic nedělali, tak se z toho pomalu zblázní. Snažím se jí taky pobyt tady usnadnit.

Jste rodinný typ?

Určitě. Rodina mi velmi chybí, protože jsme si navzájem hodně blízcí. A nezáleží, jestli je léto, nebo jsou Vánoce. Když jsem doma, snažím se s nimi trávit čas, jak to jen jde. Máme společné dovolené, obědy nebo večere...

Kde bratr koučuje?

Teď vede devatenáctku Atlético Madrid. Je opravdu dobrý. Hrají i juniorskou Ligu mistrů, tak doufám, že se kvalifikují do vyřazovací fáze (rozhovor vznikl před posledním zápasem ve skupině a Atlético nakonec postoupilo. Na jaře bude hrát s Glasgow Rangers – pozn. red.)

To by do Sigmy mohl doporučit hráče...

To by mohl, určitě by mi to ulehčilo komunikaci.

Radí vám bratr hodně?

Je na mě velmi náročný a chce, abych se stále zlepšoval. Když může, tak se snaží všechny moje zápasy sledovat. On a můj táta jsou moji největší fanoušci, snaží se mě stále posouvat. Byly už zápasy, kdy jsem se svým výkonem spokojený, ale on mi hned řekne, že tyhle tři nebo čtyři akce byly špatné. (smích)

Není to pro maminku ve fotbalové rodině těžké?

Pokud chce být součástí diskuze, musí něco vědět o fotbalu (usmívá se). Sleduje každý zápas a fotbal miluje. Velmi mě podporuje a fandí Sigmě. Ve Španělsku fandí Atlético kvůli bratrovi. Ale mým týmem je Villarreal, protože jsem v něm strávil šest let a dal mi do kariéry nejvíc. Navíc je to rodinný klub, který nemá tolik peněz jako Atlético, Real nebo Barcelona, přesto se dokáže často držet vysoko.

Co rád děláte, když nehrajete fotbal?

Nejdřív jsem neměl rád psy, ale teď je pro mě můj pes jako můj syn. (smích) Mám rád, když s ním můžu jít na procházku nebo si s ním hrát. Také rád hraju tenis nebo se alespoň na něj dívám v televizi. A velkou zálibou je pro mě moře. Miluji ho, takže když jsem v létě doma, tak trávím čas poblíž. Dokonce pár let zpět jsme měli malou loď, tak jsem jezdil rybařit na moře. Je to velmi snadné, jedete velmi pomalu a vždycky něco chytíte.

Každoroční karneval

Že se proslulý karneval v Riu de Janeiro koná v době, kdy jsou fotbalové soutěže v Evropě v plném proudu? Pro hvězdného Neymara evidentně žádný problém. Ve víkendovém utkání francouzské ligy se nechal vyloučit, a tak může pomýšlet na ŠESTOU účast na brazilském svátku v řadě.

Je to až neuvěřitelná „náhoda“. Vždycky, když se blíží proslulý karneval v Riu, hvězdnému útočníkovi Neymarovi se přihodí něco, co ho vyřadí z fotbalových povinností a díky čemuž může zamířit za milovanou zábavou. V letech 2015 a 2016 dostal vždycky před kratochvílí v Riu jako hráč Barcelony stop na jeden zápas ve španělské lize a mohl odletět na bleskovou návštěvu své vlasti.

V roce 2017 ho ze hry poslaly náhlé svalové problémy. K léčení zjevně přispěl výlet do Ria. A v posledních dvou letech, kdy už byl v angažmá v Paris St. Germain, ho právě před karnevaLEM začaly pronásledovat potíže s nártem. Zase pomohla zázračná kúra v Brazílii.

A letos? Když už to vypadalo, že Neymarova pozoruhodná šňůra skončí, nechal se vyloučit v úplném závěru duelu s Bordeaux. Pařížský tým vedl ve šlágru Ligue 1 nad Bordeaux 4:3, když ve druhé minutě nastavení předvedl 28letý Brazilec naprosto zbytečný zákrok na Rubena Parda. Inkasoval druhou žlutou kartu a pakoval se ze hřiště. Sudímu sice Neymar ironicky zatleskal, ovšem zas tolik truchlit

nemusí, vždyť cesta na karneval je znovu volná. Rej v ulicích Ria začal v pátek, potrvá do středy a vzhledem k tomu, že PSG čeká odvetu Ligy mistrů s Dortmundem až 11. března a příští víkend v lize nebude moci Neymar nastoupit, nestojí mu opravdu nic v cestě...

A že by vedení klubu hráči let do Brazílie zakázalo? Neymar už v minulosti ukázal, že si s ničím takovým hlavu moc neláme. V listopadu před návratem na trávníky po zranění třeba odletěl sledovat tenisový Davisův pohár. „Nejsem jeho otec ani policista,“ prohlásil tehdy trenér týmu Thomas Tuchel při otázce, jak s Neymarovým počinem naloží. Útočnickova čerstvá nekázeň navíc přichází v okamžiku, kdy jsou jeho vztahy s klubem opět napjaté. Minulý týden si Neymar postěžoval, že mu klub bránil v návratu na trávníky. Už v létě se neúspěšně snažil vytroucovat si návrat do Barcelony a nedorazil na začátek přípravy francouzského mistra. Pak se zase řešilo jeho údajné znásilnění brazilské modelky nebo žaloba fanouška Rennes za napadení po finále poháru.

RUCE JAKO V BAVLNCE

BRANKÁŘSKÉ VYBAVENÍ KUPUJ
NA BU1.CZ